

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Lacrymæ æternitati sacræ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

gustas tractum patentiore novissime exitu effudit: sic sensus no- A
stros clariores carminis arcta necessitas efficit. Eadem negligenti-
us audimur, minusque percutimur, quamdiu soluta oratione
dicuntur: ubi accessere numeri, & egregium sensum adstrinxere
cuius pedes, eadem illa sententia velut lacerro excussa torquetur.
Sic profus credo fieri, & idcirco, quo tenacius animo
haerere Æternitatis immensitas impenetrabilis, eam
nuperrimè vericulis, qua licuit, inclusi. Et ne amicus
esse desinam, etiam Ædesimum meum ad huius car-
minis auditionem audeo invitare. An aures vacant?
ÆDES. Ambæ, quàm maximè. Lege, obsecro, lege, lege.
Nunquam ista satis nec dicuntur, nec scribuntur, nec
leguntur, nec cantantur, nec pinguntur. P A R T H.
Lego: sed tu verbis & metro ne nimium inhære; rem
& sensum expende.

L A C R Y M Æ
Æ T E R N I T A T I
S A C R Æ.

I. Eheu! quid hoc? cor astuat,
Elinguat ora terror.
Concussa mens percellitur,
Horrorque quassat artus.

II. Fons emicat per lumina,
Genæ natant in undis.
Hæc lacrymas, hæc flumina
Vox una concitavit.

III. Tremenda vox, horrenda vox,
Ingens malum minatur,
Quod nulla lux, quod nulla nox
Quod astra nulla claudunt.

IV. Vox una, sed vox ferrea,
Immitiorque ferro,
Grassatur hausta pectore
Per ossa, per medullas.

V. ÆTERNITAS, est illa vox
Vox illa fulminatrix,
Tonitruis minacior,
Fragoribusque cali.

VI. ÆTERNITAS, est illa vox
Metâ carens, & ortu,
Mortalium qua pectora
Ad æviterna ducit.

VII. Hæc vox torondit Cæsares,
Et induit cucullis;
Hæc antra caca rapinum
Implevit inquilinis.

VIII. Hæc mille Lauros condidit,
Sepsitq; mille Mandras:
Strinxitq; fetis corpora,
Et vestit camelis.

IX. ÆTERNITAS, ÆTERNITAS
Me lancinat, necatque.
ÆTERNITAS, ÆTERNITAS
Me torquet atque mactat.

X. O tempus absque tempore,
O finis absque fine!
Perennis heu ÆTERNITAS,
ÆTERNITAS perennis.

XI. Descende sis ad Tartara
Non ut coquare flammis:
Sed mente flammæ pensita,
Ut exeat ab illis.

XII. Volvam rotas Ixionis,
Ætæque sustinebo,
Pascamque fibrâ vultures,
Omnes subibo penas.

XIII. Araneos & viperæ

Pleno ore deorabo,
Et Scorpis, & excetras,
Et noxias rubetas.
XIV. Misce cicuram toxico,
Picemque mi propina.
Metalla da liquentia,
Aurumque Crasianum:
XV. Succos draconis hauriam,
Caldas bibam favillas,
Venena nulla respuam,
Pestem, Stygæque nullam.
XVI. Quin tostus in sartagine
Frigar, verique figar,
Rogoque vivus concremer
Vel torrear caminis:
XVII. Tauros, athena, sulphura,
Famem, sitim, gelique
Tunicas molestas induam,
Vincosque culeosque.
XVIII. Et seculis hoc perferam
Mille, alteriq; mille,
Dum spes sequatur termini,
Finiq; seculorum.
XIX. Tormenta nulla terrent,
Quæ finiuntur amia:
ÆTERNITAS, ÆTERNITAS
Versat, coquitq; pectus:
XX. Hæc inferos, hæc tartara
Facit, crucisque tendit,
Augetque penas in dies,
Centuplicatque flammæ.
XXI. Eheu quid est ÆTERNITAS,
ÆTERNITAS perennis!
Non hora, mensis, seculum,
Centumve vel trecenta;
XXII. Nec mille sunt aut milles
Millena sæcla Phœbi;
Cum claudit orbem temporum
Orditur orbis orbem.
XXIII. Sic itur in perennia,
Cursu perennitatis,
Æternitatis sæcula:
Sic itur, aut reditur:
XXIV. Nam finis est exordium,
Exordiumque finis:
O vita morte tristior,
O mors, sed absque morte!
XXV. I, moche, nunc ad inferos,
Sed inde non redibis;
I, venter, I, Lavernio,
Perenne sic peribis.
XXVI. Descensus est pronissimus,
Ascensus inde nullus;
Quos rictus hausit tartari
In Tartaro manebunt.
XXVII. Relatus inter calices
Hos inter usque plaudet,
Rescriptus inter inferos,
Hos inter ejulabit.
XXVIII. Nec finis ullus gaudia,
Palmasque terminabit;
Nec finis nullus lacrymas
Absterget, aut levabit.
XXIX. Sed illud Orci pabulum
Ardebit heu perenne,
Perenne cum tortoribus
Et flebit, & dolebit.
XXX. Vivant beati calites,
Vivant, canant, triumphant,
Florent stygis catharmata
In ÆVITERNITATEM.
Hh 3

XXXI. Ad

- XXXI. Ad astra, ad astra tendite,
Non semper hæc patebunt:
Nunc sunt adhuc inducia,
In morte finiende.
- XXXII. Foras canes, cum Cerbero
Cenare, vel latrare:
Ad Castitatis regiam
Soli vocantur Agni.
- XXXIII. Vultur foras, Promethæi
Prandeis in macello;
Paratur istud candidis
Convivium columbis.
- XXXIV. Sed dum beatos hospites
ÆTERNITAS saginat,
Exclusa turba prandio
Quid rodet in canino?
- XXXV. Micam fami, guttam siti,
Sed unicam rogabit;
Cælum tamen gulonibus
Hanc sportulam negabit.
- XXXVI. ÆTERNITAS perennium
Pincerna lacrymarum,
Has præter undas stentibus
Nec guttulam propinat.
- XXXVII. Hoc, hoc bibent, quod flevierint;
O aridi bibones!
Nam quot propinquum lacryma
Siccantur ad calicem?
- XXXVIII. Sed lacrymarum fontibus
Succedet urna sellis;
Heu urna nunquam ad ultimum
Exhaustiunda fundum!
- XXXIX. Sellis bibent plus quam volent,
Urget Modimperator,
Et ingerit vomitibus;
Ah, suavius sitirent!
- XL. Hæc sola Bacchanalia
Sunt longiora voto;
Bibes: abire non licet;
Cur symposium dedisti?
- XLI. Conviviale mitteram
Nunquam remittet hospes,
Hic nemo caupones Stygis
Fædistragos vocabit.
- XLII. Nec prima mensa tollitur,
Nec ponitur secunda:
Pridem satur, nondum tamen
Promulsidem ebibisti.
- XLIII. Æterna Liberalia
Dat Liberalis Orcus;
Malè malè Liberalibus!
Malè Liberalitati!
- XLIV. Procrastinator improbam
Cane corvæ cantilenam:
ÆTERNITATIS ultimum
Cras corvæ non videbis.

Ah! Æternitas! & quis te, non dicam, caput sed laborat capere? ille immortalis memoriâ dignissimus Godefridus, Bambergensis & Würzburgensis Præsul, quem supra diximus, ille unus ex millibus, & pene solus cepisse videtur, quid sit Æternum; nam Æternitatis assidue memor, dicere solebat: Omni momento sto ad ostium Æternitatis. In eum finem pietas, sculptas, cerâ fictas, tumulis etiam effossas cadaverum calvas habuit, per omnia conclavia, quæ habitabat, sic dispositas, ut certissima mortis, & securæ post hanc Æternitatis nunquam liceret oblivisci.

Legitime libellum de Æternitate tremendum est, quod ille asserit, & tamen verissimum est, nec negari potest. Si rectè memini, hæc habet ad verbum: Cogita mille cubos, mille millionum annorum, hoc est, millies,

A millies, millies, millies, millies, millies, millies, millies millena millia annorum (tam horribile hoc cogitatu est quam facile pronuntiatur). Cogita ergo tot annos in igne transigendos: simul tamen etiam cogita, hoc omne temporis spatium, et si duplicatum, triplicatum, et si centuplicatum, nec principium quidem esse Æternitatis: post tot annorum revolutum tempus, necdum incepisse dici poterit Æternitas, Ædesime. Nisi hæc cogitatio sanctiores nos reddat, pecudes, faxa, merus chalybs sumus: nil eum movet, quem non moverit æternitas, immensa illa, interminata, sine fine, perpetua, semper duratura, nullis nec innumeris desitura sæculis. Quamdiu viver Deus tamdiu morientur damnati. Sed ò mortem immortalem, ò vitam mortiferam: nescio quo te nomine appellem, vitæ an mortis? si Vita es, cur crudelius morte afficis? si Mors, cur crudelitatem tuam non finis? neutro te dignabor nomine. Et Vita & Mors boni quippiam habent: in vitâ requies, in morte terminus est; solatio sunt hæc duo in malis omnibus. Tu verò nec requiem habes, nec habes finem. Quid igitur es? & vitæ malum es, & mortis: à morte cruciatus habes sine fine, à vitâ immortalitatem sumis sine requie. O Æternitas damnatorum, ò mare amaritudinum!

Nec tamen Deus ullius crudelitatis est arguendus, Cur peccato quod peccato letali vel unico, supplicium decreverit æternum. Deus, quia iustissimus, miserorum cruciatu non pascitur, quia tamen & iustissimus est, impiorum supplicii non placatur. Factus est malo dignus æterno, qui in se bonum peremit æternum. Pœnas dabant in interitu æternas à facie Domini, & à gloriâ virtutis ejus. Jurisconsultorum scitum est: reprobata pecunia non liberat solventem. Pœnitentia, pecunia est solvendis debitis apta: tamdiu durat pretium hujus monetae, quamdiu mercatus vitæ. Hoc finito, pœnitentia omnis rejecta, adulterina est pecunia. Apud inferos est quidem pœnitentia, sed nequam vera, quia sera nimis, & plena blasphemiarum & furoris. Nec mirum damnatos semper torqueri: continuè blasphemant, & sic quasi semper peccant, semper ergo plectuntur. Dum viverent corrigi noluerunt, semper peccaturi, si semper victuri, ergo jam semper puniendi, æternum cruciandi. Voluissent utique sine fine vivere, ut possent sine fine peccare. Ad iudicantis ergo iustitiam spectat, ut nunquam careant supplicio, qui, dum viverent, nunquam volebant carere peccato. Quid vivi dixerint, scimus: Venite, fruamur bonis, venite frangamus diem poculis, venite, choreæ nos vocant, invitant hortu, ludendi est occasio, venite. Hæc vi loquebantur. Quid verò jam dicant ad inferos dejecti? alia illorum sunt voces: O Æternitas, inter intolerabilia omnia, intolerabilissimum! O Æternitas celestis, brevi tempore, levi labore retinenda! O Æternitas tartaræ, solâ sociordîâ, & spurcâ voluptate quæsit! O Æternitas luctuosissima, & longè acerbissima, quam facile te vitassemus, si te sæpius cogitassemus! O Æternitas modò post nongenta millena millia annorum, vel dimidium tui liceret cernere! O Æternitas, in desperatione assiduâ desperatissima! O Æternitas ò omnium tormentorum multò atrocissimum tormentum, Æternitas!

Quis, ò Ædesime, Æternitatem hanc capere, qui eam facis obstupescere, equis de eâ dignè disserere possit? nulla hic suspicia, nulli gemitus, nulla sufficiunt lacrymæ; verba omnia, quin & ipsæ hic deficiunt altissimæ cogitationes.

Æternum, ò mi Deus, æternum in flammis vivere! tuo conspectu æternum privari, infandis doloribus cruciari æternum, ah æternum! Heu insaniam extremam hominum! quam volucris decipimur bono, ò quam doleso ludibundi poculo sensum venenum conbibimus! ita velut ebrii, voluptatum avidi, beatitudinis immemores, Æternitatis obliti, velut per jocum metimur.

Mensura
æternitatis
nulla.

gimus nosmet in omnium ærumnarum barathrum, in immensissimum Aternitatis Oceanum! In vanissimam gloriam, in aurum, in Venerem æstivamus miseri, & illos ignes, illos Aternitatis rogos, heu non cogitamus: Nullus est, heu nullus est, qui recogitet corde. Edesime, si quid adhuc hominis retinemus, hoc unicum assidue cogitemus, ATERNVM.

A definit esse remedio locus, ubi quæ fuerant vitia, mores sunt. Fuge, ah fuge, fuge, quidquid adversatur pudicitia.

II. C.

CAPVT XII.
DICTORVM
DE TRIUMPHANDA
INCONTINENTIA
EPILOGVS.

Horribile dictu est, quod sanctissimus Rhenensis Præsul Remigius, de Incontinentiâ & Libidine pronuntiavit: Dempis parvulis, inquit, ex adultis, propter carnis vitium, pauci salvantur. Considera jam mihi orbis statum, & miraberis, totum pæne mundum hoc Avernali igne ardere. Vix est ullum vitium quod pluri stetit humano generi, quam hoc libidinis & Incontinentiæ. Hydra est, aut draco, non trium, nec septem tantum, sed novem capitum; ad singula tibi digitum jam intendo.

I. C.

Libido & Incontinentia vitium est INSATIABILE. Catenam Stygiam rectè appelles, anulus ex anulo pendet, turpitudinis & cupiditatum hic series est, altera ex fine alterius nascitur. Si semel hujus vitii jugum receperis, dura patiere imperia, quibus nec ulla servitute facies satis. Nunquam expletur voluptas, plurimum licet ingeras, semper plus appetet: Aetnam montem æmulatur, perpetuis ardet ignibus, nec tamen decrevit. Obsequeris voluptati hodie? majora cras imperabit: ne gas? vim faciet: cælum proponis? distrahiet: gehennam monstras? aliò avertet. Ideo princeps Apostolorum: Charissimi, ait, obsecro vos, tanquam advenas & peregrinos, abstinere vos à carnalibus desideris, quæ militat adversus animam. Militant, inquit, neque enim brevi res hæc velitatione conficitur, sed ubi vel semel huic hosti parueris, Libido vitium erit: cum in heri manu os videt, adulatur, lambitur caudâ, dum oscè potitur; ubi hoc obtinuit, i nunc, eripe, & minaces dentes videbis, non mulcentem caudam. Ita diabolus, cerberus ille trifaux, callidissimus, quantis blanditiis castimoniam sollicitat? ubi hanc nobis extorsit, heu quam difficile fuit multis denuò eâ potiri! Ergo canem hunc bene noveris, quò blandior hoc nequior; tunc maximè mulcet, cum turpissimè decepturus venit. Et hinc quoque facilius saepe fuit non labi, quam fugere. Tenacissimum est hoc vitium, ubi semel inhæseris, ægerimè revellitur.

Ergo principis obsta, & primos aditus libidini omni constanter nega. Quòd si collum ei submittas, tuam tibi libertatem tollet, rationem adimet, & ut verbo dicam rapiet te tibi, & quidquid in te hominis est; omni verecundo sensu exuert, & induet bestia. Hem quis hostis in quemquam tam contumeliosus fuit, quam in quosdam voluptates suæ sunt, obscæna illa, & veritæ: quibus tamen miseri sic se mergunt, ut iis in consuetudinem adductis carere vix posse videantur: & ob hoc miserissimi sunt, quòd eò pervenerunt, ut illa quæ supervacua fuerant, facta sint pæne necessaria. Serviant itaque putida carni & mala sua, quod malorum est ultimum, amant. Tunc aut consummata est improbitas, ubi turpia, non solum delectant, sed etiam placent: &

Vitium carnis ferme IMMEDICABILE est. Noëmi Libido imævo, totus orbis in omne vetitum, maximè tamē, medicabilis est. men in libidinem ruebat. Hinc ille Dei querela. Non permanebit spiritus meus in homine in æternum, quia caro est. Univerſi homines (Noëmi excepto) tantum carnem sapiebant, toti caro. Aversabatur Deus hanc illorum obscenitatem, & profusam intemperantiam. Vindictam tamen quingentis annis distulit, interea temporis per Noëm variè monuit, fabricandam Arcam dictavit, omnes extremæ malitiæ damnavit, omnium interitum prædixit, crebrius minatus est, undis extinguendum. Nemo resistit, nec unicus quidem. Ita omnes vitiorum dulcedini succubuerunt, ut quidquid diceret aut moneret Noë, omnia illi cachinnis & sibilis digerent. Neminem suæ turpitudinis penituit, nemo doluit peccasse. Tandem, Deus, uti decreverat, signo dato imbres emisit, qui quadraginta continuis diebus & noctibus ruebant, dum terra omnis in faciem pelagi mutaretur. Atque ita genus illud universum libidini deditum, abolevit, ut aliud novum & à vitis purum instauraret. Hæc libidinis natura est, remedia spernere, monita contemptum proculcare. Hinc tam Clemens Alexandrinus, Lib. 1. pæcongruente titulo vocat morbum immedicabilem, Chridogostus Beati Marci ore: Deceptio, inquit, divitiarum, & circa Marci c. 4. reliqua concupiscentia introeuntes, suffocant verbum, & sine fructu efficiunt. Cum silvam ignis corripit, nil opus est igni pabulum suggerere, quo seipsè pascat, abundè invenit. Et nos silvæ instar sumus miseri, quòd si libidinis ignis carpere incipiat, nova identidem in nobis fomenta reperit, quibus in nos magis ac magis invalescat.

Nullum profecto vitium tam pertinaciter & obstinacè divino spiritui resistit. Sitacides testatur luculentè: Verbum sapiens auditur luxuriosus, displicet illi, & projiciet Eccl. c. 21. illud post regnum suum. Huic accedens Oseas: Non dabit, vers 18. inquit, cogitationes suas ut revertantur ad Deum suum, quia Oseas cap. 5. spiritus fornicationum in medio eorum, & Deum non cognoverunt. Ideo aversare, fuge, execrare, quidquid Venerem olet, aut libidinem: suspecta tibi sit omnis Incontinentia. Hæc est voluntas Dei sanctificatione vestra. 1. Thess. c. 4. vers. 3.

III. C.

Vitium carnis, vitium est COMMUNISSIMUM. Incontinentia vitium commune est. Non erraro, si orbem pæne totum dixerò, hoc igne pestilentissimo ardere. Non palatia dumtaxat regumque turres luxuria subit, sed & tuguria pauperumque tabernas ingreditur; non in plumis tantum, sed & in paleis infestat; non atatem solum florentiorem, sed quandoque etiam effatam senectutem ad turpe probrum instigat. Tanto ergo magis ab omni atate ac sexu, ab omni hominum ordine cavendum, ac respuendum hoc vitium, quantò magis apud omnem atatem, sexum, hominumque ordinem sese insinuat. Sensus & cogitatio humani cordis, in malum prona sunt ab adolescentiâ suâ. Nunquam ævi senio libido moritur, nunquam crimen hoc temporibus obruitur, nunquam scelus istud oblivione sepelitur. Hoc vitium sine modo, sine fine persequendum est, nam illi quoque nec finis est nec modus. Et eò corruptela morum alicubi progressa est, ut detestandæ verborum ac gestuum turpitudines, comitatis ac urbanitatis nomine insigniantur. Multi, ut oris spurciciem honesto nomine prætexant, humanitatem aulicam appellant. Hoc est bis peccare, peccatum virtutis titulo vendere. Nimirum in laudem ex crimine crescimus, eoque festivior quis vocatur, quòd judicatur turpior. Si possit, inquit Cyprianus, in sublimi speculâ constitutus ad Donat. Lib. 2. ep. 2.